

LA FLOR DE CORRITJOLA

(De "Quadrets i Pinzellades" Biblioteca "Les Illes d'Or" num. 65. Editorial Moll. Palma de Mallorca, 1956)

LA FLOR DE CORRITJOLA

A Na C. A. i S.

—Vols que et cont una rondalla, Catalineta? Doncs escolta i no motes.

Su abaix d'una tenassa girada a migjorn, a l'ampit d'un pujolet, hi creixia una mota de *corritjola*. La pobreta pujava magra ferm, perquè tot lo dia de ple havia de sofrir la feixugor d'un sol ja granadet, sol de maig, i per altra banda no experimentava casi mai una alenada d'oratjol refrigerant ni podia xuclar una mica de llecor, perquè la tenassa l'arredossava i el terror estava més eixut que un còdol.

Un dematí, aiximateix, se va despertar com a més eixerideta. No va sebre si era sòmit o veritat, però li pareixia que l'Estel de l'Auba l'havia escomesa de bell matí amb l'ullada amorosa d'un raig suau i vivificant, i fins i tot que li havia donat un bes i fet present d'una gota de rosada. Però tot això la pobra corritjola casi no gosava pensar-ho! Lo cert era que damunt un dels ulls casi morts que tenia, s'hi bellugava una gota diàfana i claríssima qui pareixia just un diamant.

Quan els raigs del sol ixent li donaren el bon dia, la goteta s'il·luminà de mil colors i la corritjola sentí ànsies desconegudes. Amb afany

d'assedegat començà a humitejar voluptuosament ses petites fulles i a beure a glopets petits petits la gota que li havia regalada l'Estel de l'Auba.

Quin benestar i quin plaer que experimentava quan sentia córrer per totes les venetes de l'ull la frescor refrigerant d'un filet primoi primoi de rosada!

Que és de bo i hermós l'Estel de l'Auba! Com l'estimava ella!

Somiant de desperta i teixint il·lusions de misteri i de vida, el Sol començà a abusar-la com els dies abans; però lo que és llavors —ja se'n reia ella!— sentia transcórrer per devers l'ull la frescoreta pura d'aquell dematí i no experimentava malestar.

Passaren uns quants dies i la corritjola començà a sentir revenir cap a l'ullet una micòia de saba; va conèixer que ses fulletes s'arremolinaven i formaven un botonet vellutat, i un altre matí li va parèixer que l'Estel de l'Auba li donava una altra besada, i quan se despertà tota pressurosa per demostrar-li la seva amor i agraïment, va trobar... —¿Què diries, Catalineta?

Idò una Flor mig desclosa i tendra que s'engronsava en el cap d'aquell broteti casi mort, juguetejant amb l'embat de la matinada i deixant-se acariciar pels raigs tebs i vitals del sol matiner.

Una Flor de corritjola!

¿No n'has vista cap mai, de Flor de corritjola, Catalineta?

Es una flor petitona, com una clavellina, que té la forma de *campaneta* i un coloret rosat-mate de lo més fi. Sembla talment la boqueta mig oberta d'un infantó que duen a batiar.

La mota de corritjola no hi cabia, de mesa i satisfeta.

— ¿S'ho seria pensat negú mai, an aixó? —
deia ella.

Entretenguda amb les afalagadures del sol i l'oratge, la Flor de Corritjola aspirava amb delícia els encants primerencs de la vida i es bressolava moguda per l'embat dins la mar de llum i vida de què l'enrevoltava el sol.

Les floretes i els arbrissons del voltant la saludaven amb onades de flaire, i ella, xalesta i pudorosa, els corresponia amb moviments graciosos i efluvis puríssims del seu calze virginal.

— Oh! i que és d'hermosa la vida!— pensava.

Assetsuaixí sent una bronidissa que s'hi acostava, i sense tenir temps d'adonar-se de lo que era, una veueta viva i fina la saludá amatent:

— Bon dia, hermosa!

La flor de corritjola tota s'empegueí i no gosà respondre.

I mentres tant un borino ros s'hi era acostat, i sense més contemplacions li clavava la trompa llarga i prima fins a les entranyes, per xuclar-li la mel.

Quin esglai se'n dugué, Catalineta, la Flor de corritjola!

Revanguda de sa sorpresa, començà a mirar-lo se fit a fit.

¿El trobava quapo o lleig, al borino?

La pelusseta rossa de ses ales, amb la brillantor del sol tenia uns reflexos daurats de lo més encisador, però aquells ulls metàl·lics i virats li feien por i casi no ho sabia, si era guapo o lleig el borino. Però les punyides del fibló que li esqueixava els teixits delicats i fins, l'aturmentaven una cosa de no dir. No gosava afirmar que fos guapo o lleig, però experimentava d'una manera ben amarga que era cruel i desprietat.

El sol començà a mortificar-la amb sa faror caldejant; la terra la mustiava amb una bavor bofegadora, i la pobreta se sentia defallir.

¿Alló era vida? Que és de trista la vida!

Qualque cosa suau i lleugera, com un aleteig d'ombres, la reanimà tornant-li les esperances. Una papallona tota pintada, s'aturà una estona a jugar amb ella.

A l'instant forem amigues. La Flor de Corritjola li contà les seves angúnies, cercant consol dins l'amistat, però la papallona... —¿què diries que va fer, Catalineta? — Li donà una besada i fugí.

No la va veure pus!

Devers migdia la Flor ja estava badada de tot. S'hi atansa una bronidora negra, peluda, i sense més ni pus se colà dins el calze.

El seu cos raspós se'n dugué aferrat el polsim mate de la corol·la i la malmenà ferm, i no contenta encara, amb son xupador gruixat i toix, li prengué la mel, deixant-la expremuda de tot.

Quin desconhort quan s'adonà que era romasa tota espanyada!

La pobra Floreta sentia basques i desficis, Si l'haguesses vista, Catalineta! Ja no s'assemblava gens ni mica a lo que era el dematí. Tota l'hermosura i galania li era fuita, i abans de pondre's el sol, mustia i collorta, ja era a *ses tres pedretes*.

L'endemà un conill s'era menjat la Mota i la Flor de Corritjola.

. . . . .

No t'ha agradat gaire aqueixa rondaia; ¿no és ver?

Hi ha dies que només me vénen coses tristes; però si qualque vegada me'n recorda una que no ho sia, la te contaré. ¿Ho sents, Catalineta?

SALVADOR GALMÉS

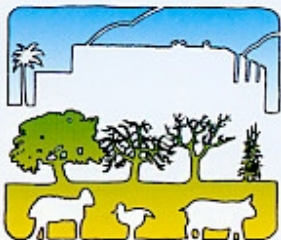
Va néixer el dia 9 de març de 1876 en una possessió del terme de Sant Llorenç d'es Cardassar (Mallorca) anomenada "Ses Sitges".

Als catorze anys, després d'haver estat algun temps aprenent de fuster, va ingressar en el Seminari Diocesà de Mallorca. Ordenat sacerdot el 1904, obtenia tres anys més tard la llicenciatura en Dret a la Universitat de Barcelona. En el bisbat de Mallorca va ocupar els càrrecs de Notari de la Cúria, Notari Apostòlic Diocesà i Defensor del Vincle.

El 1942 fou nomenat corresponent de la Reial Acadèmia de Bones Lletres, i, el 1945, de l'Institut d'Estudis Catalans. Va morir a Sant Llorenç el dia 25 d'abril de 1951.

La delicada tasca de transcriure i publicar les obres catalanes de Ramon Llull, a la qual va dedicar Salvador Galmés gran part de la seva vida, fou sens dubte un dels motius que l'impediren de cultivar amb més assiduïtat la creació literària. Tot i amb això, la sèrie de contes que va escriure fa que l'hàgim de considerar un dels millors narradors de la literatura catalana contemporània.

Ses Sitges

GRANJA ESCOLA. Narracions nº 1

Amb el suport de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar